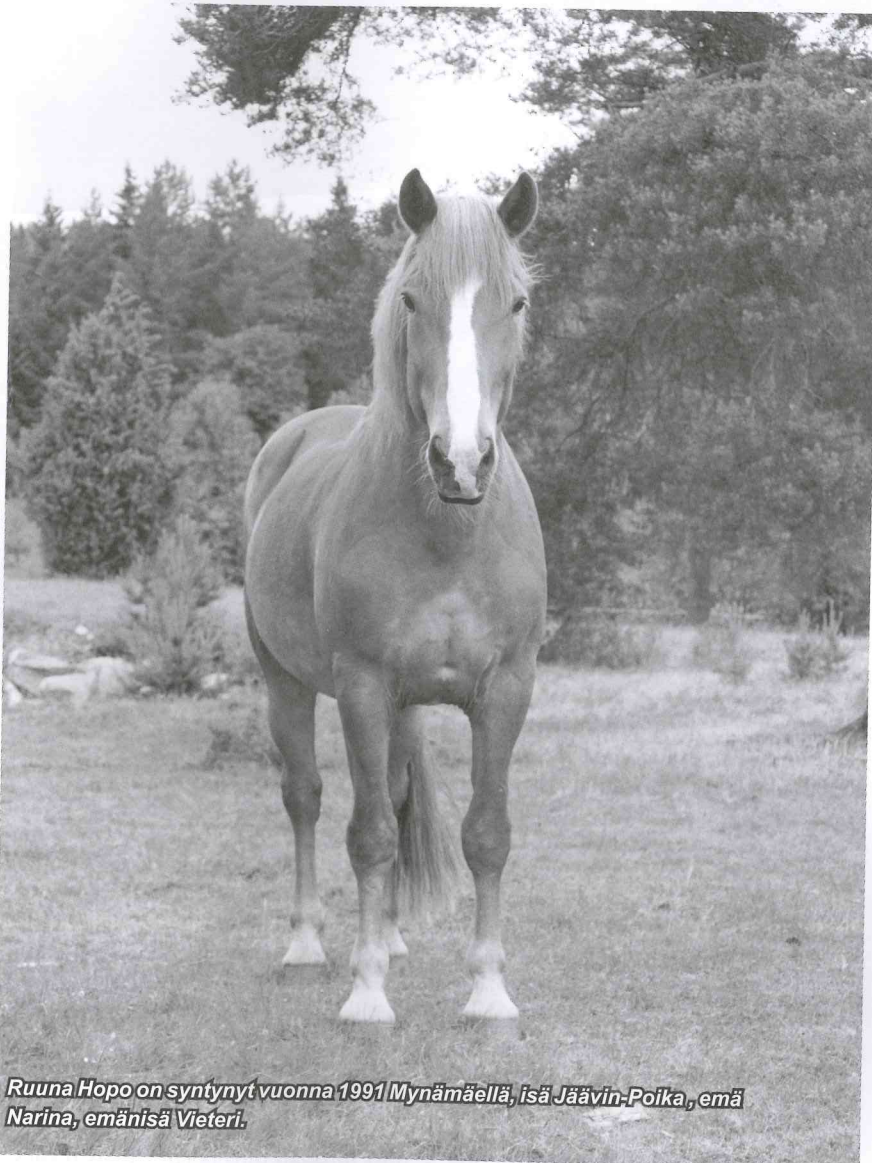

Hopo maailmalla

– suomenhevosen matkakertomus Võrumaalta

Hevosen kanssa matkustaminen on oma lukunsa, mutta haasteethan on tehty kohdattaviksi. Hopo on jo vanha herra (20v) ja ollut monessa mukana. Tämä oli kuitenkin sen ensimmäinen ulkomaanmatka, joten ennen lähtöä piti hevonen siruttaa ja sille hankittiin myös passi. Näillä ikänestoreilla kun on vain rekisteridistus ja sillä ei rajoja ylitellä.

Ruuna Hopo on syntynyt vuonna 1991 Mynämäellä, isä Jäävin-Poika, emä Narina, emänisä Vieteri.

Kun paperiasiat oli saatu kuntoon, päästiin matka aloittamaan. Tullitarkastukset kotimaassa sujuivat jouhevasti ja pääsimme laivaan pienellä jonottamisella. Laivamatka Viron puolelle on hevosille helppo. Meidät on aina päästetty nopeasti lautalle ja myös ensimmäisten joukossa ulos. Traileri tai hevosauto jää alakannelle, joten ei tarvitse muuta kuin ajaa suoraan sisälle ja suoraan ulos.

Määränpäinä oli Võrumaa Kaakkois-Virossa, jonne Tallinnasta on matkaa 280 km. Kotoa lähdeettäessä ensin siis suun-

nattiin lautalle ja parin tunnin merimatkan jälkeen helteiseen Tallinnaan. Sää oli oikein oiva merimatkailuun ja hevosille oli autokannella tarjolla tasaista kyytiä.

Sekä Helsingissä, että Tallinnassa samat sijaitsevat ikävä kyllä siten, että hevoset on pakko kuljettaa ihan keskustan läpi. Mitenkään miellyttävää ei ollut ruuhkissa ajella, mutta kokeneet matkustajat kestivät sen, että meno oli välillä vähän tökkivää. Paahtavan kuumuuden vuoksi ajettiin yläluukku auki, mutta hyvin kestivät senkin.

Kun Viron puolella päästiin valtatieen alkuun, avattiin trailerista lisää ilmaluukuja ja hevosten olo helpottui huomattavasti. Lautalla oli ollut aika kuumaa, vaikka ovea oli vähän availtu merimatkankin ajaksi.

Ajeltiin ainakin tunti, jonka jälkeen pidettiin pieni tauko ja tarkastettiin, että matkustajilla on kaikki hyvin. Tarjottiin juotavaa ja jotain pientä herkkua heinien lisäksi. Päätiet ovat Viron puolella hyväkuntoisia, joten vähän kauemmaskin uskaltaa hyvin lähteä. Opasteet ovat selkeät, joten hyvin löytää perille asti. Ajotottumukset ehkä kuitenkin vähän erilaiset ja melkoisia ohitustilanteita nähtiin, mutta niitähän näkee kotimaassakin.

Reilun neljän tunnin ajelun jälkeen saavuimme kohteeseen, Hobumäelle. Hevoset otettiin ulos ja laitettiin pihatotyypiseen vierastalliin. Yllättävän vetreänä oli Hopokin, vaikka matkustusta oli yhteensä takana melkein yhdeksän tuntia. Ilta oli jo vähän viilennyt ja hevoset ottivat uuden asutuksensa tyytyväisinä käyttöönsä.

Ainut miinuspuoli oli raivoisa paarimarvi, joka iski kimppuumme heti kun Hobumäen pihaan saavuimme. Nopeasti saimme sumutettua hevoset öökkäkarkotteella, jonka jälkeen häntien viuhdominen laantui ja hevoset pystyivät keskittymään oleelliseen, eli laiduntamiseen. Rauhallinen mielin valmistautuivat yöpuulle ja illalla vielä ikkunasta katelimme hevosstemme touhua, kun aloimme itse kallistaa päätä tyynyn.

Kilometreittäin pehmeitä hiekkateitä

Võrumaan maasto on kumpuilevaa. Kaikkialla on suota ja pieniä lampia, joita ympäröivät vastaavasti isot mäet ja rinteet. Korkeuserot ovat melkoiset, eikä tasamaata sanottavasti ole. Luonto on rehevää ja ilmasto jollain tavalla mannermainen. Jääkausi on aikanaan muokannut maisemaa suurella voimallaan ja nykyään alueella on iso luonnonpuisto, jossa paikalliseen tapaan ratsastus on sallittua ja oikeastaan jopa toivottavaa, jotta patikointireitit pysyisivät avoimina.

Metsää halkovat kunnossapidettävät ja viitoitetut reitit, joten ratsastettavaa on ehdottomasti enemmän, kuin viikossa ehtii käydä läpi. Suhtautuminen hevoisiin on ylipäättään myönteinen. Hevoset nähdään osana luontoa ja näin ollen ne ovat tervetulleita mihin tahansa.

Kun pääsimme ratsaille ja maastoon, olivat maisemat kertakaikkisen mahtavat. Pääkaupunkiseutulaisille mahtavaa oli tietenkin jo pelkästään se, että oikeasti päästiin maastoon, eikä vain kulkemaan vilkkaasti liikennöidyn tien pientareelle. Kilometritolkulla kuljimme vain peh-